

РЕШЕНИЕ

№ 796

гр. София, 08.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 05.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7318** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/:
Образувано е по жалба на „ЛИЗИНГОВА КОМПАНИЯ“ АД, ЕИК[ЕИК], чрез адв. Л. Т., срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 24-4332-002725/22.05.2024 г., връчена лицето на 27.06.2024 г., издадена от М. М. – Полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ - прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца и отнемане на регистрационните табели и СРМПС.

В жалбата се твърди, че приложената принудителна административна мярка е неправилна и е издадена в противоречие с материалноправните норми, регламентиращи основанието за приложение на посочената принудителна административна мярка. Жалбоподателят твърди, че лицето, на което е предоставено МПС – л.а. О. корса с рег. [рег.номер на МПС] и лицето, което е управлявало автомобила – Д. Г. Казачки е представил необходимите документи за управление на МПС и няма основание за прекратяване на регистрацията на процесното МПС. Излага, че представените от Казачки документи при проверката: Международно свидетелство по смисъла на чл.161, ал.4 от ЗДвП и лична карта, от която е видно, че е български гражданин и свидетелство за управление издадено от САЩ, му дават право да управлява МПС на територията на РБ в срок до три месеца от датата на влизането му

в страната /чл.162, ал.1 от ЗДвП/.

Моли съда да бъде отменена наложената принудителна мярка. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Т., който претендира направените разноски по делото.

Ответникът – Полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не се явява, представлява се от гл.юрисконсулт М., която оспорва жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание представя справка за нарушител водач, ведно с възражение и приложението към него от 13.05.2024 година. С представянето на справката удостоверява, че нарушителя Д. Казачки никога не е притежавал СУМПС.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 13.05.2024г. Д. Г. Казачки в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица] „А. М.“ към Софийски Околовръстен път, управлява лек автомобил О. К. с рег. номер С., собственост на „Супер Спорт“ ЕООД с булстат[ЕИК].(Справка одч за собственост) и срещу магазин Кауфланд поради неподсигурена маневра движение на заден ход реализира ПТП със спрелия зад него лек автомобил М. Е500 с рег номер С.. При извършената справка в ОДЧ 99 се установява, че водача не притежава съответно СУМПС (неправоспособен).

Представено е международно свидетелство за управление на МПС от К., САЩ със срок на валидност до 01.04.2025 г. Съставен е АУАН серия GA № 1153393 от 13.05.2024г. от младши автоконтрольор при СДВР А. Й. за извършено от Д. Г. Казачки нарушение на чл.40, ал.2, пр.1 и чл.150 от ЗДвП.

В резултат е издадена оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 24-4332-002725/22.05.2024 г., връчена лицето на 27.06.2024 г., издадена от М. М. – Полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ - прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца и отнемане на регистрационните табели и СРМПС.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по

издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи /чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП/. По делото е приложена Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи /лист 48 от делото/, с която е определено да осъществяват контрол по ЗДвП ОД на МРВ и СДВР. Приложена е и Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР /лист 47 от делото/, с която са оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, както и Заповед № 513з-8640/28.11.2019г. на Директора на СДВР /лист 46 от делото/, с която, удостоверява компетентността на издателя на процесната заповед. Съдът приема, че заповедта е издадена от компетентен орган.

Заповед за прилагане на ПАМ № 24-4332-002725/22.05.2024 г. отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Същата е издадена в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ. Предвид така изложеното съдът приема, че оспорената принудителна административна мярка е наложена от компетентен орган и при спазване на законовите изисквания за форма, с оглед на което не са налице основания същата да бъде призната за нищожна.

Съгласно чл.171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, като в т.2а от същия закон е визирана хипотезата на прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година;

Чл. 150 от ЗДвП постановява, че „Всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е индивидуално електрическо превозно средство или превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата

по чл. 152, ал. 1, т. 4.“

От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че Д. Г. Казачки, при проверката, извършена от органите на ОПП – СДВР на 13.05.2024г. в [населено място] е управлявала лек автомобил О. К., с посочения по-горе регистрационен номер, регистриран като собственост на „ЛИЗИНГОВА КОМПАНИЯ“ АД, без да притежава валидно свидетелство за управление на МПС. Свидетелството, което Д. Г. Казачки е представил при проверката би било валидно, когато се представя заедно с национално СУМПС, а лицето не притежава национално /българско/ СУМПС, видно от представените от ответника доказателства.

Съгласно правилото на чл.142, ал.1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му.

Настоящата съдебна инстанция не споделя направените в жалбата тълкувания за това, че ПАМ се налага само при липса на правоспособност на водача, твърдейки, че същият има валидно свидетелство за управление издадено в К., САЩ. Под от правоспособен водач законодателят има предвид, според настоящата инстанция, имплицитно включено значението, което покрива всички възможни хипотези – водачът никога не е разполагал с валидно българско СУМПС и не е притежавал такава.

Към датата на проверката 13.05.2024г. Казачки е представил свидетелство за управление на МПС издадено в К., САЩ, което би било валидно, както е отразено в него, когато се представя заедно с национално СУМПС, а лицето не притежава национално /българско/ СУМПС, видно от представените от ответника доказателства.

Разпоредбата на чл.171, т.2а ЗДвП е ясна и безпротиворечива и следва да се прилага от съда в нейния действителен смисъл, тъй като и в трите възможни хипотези се засяга реда на държавно управление и се застрашават съществено важни обществени отношения. Законодателят е предвидил налагане на ПАМ не само за този, който бидейки неспособен управлява МПС, а дори за всеки, който е предоставил собственото си МПС на друго лице да го управлява, без то да притежава съответното изискуемо по закон свидетелство за управление, като необходимостта от налагането на ПАМ се преценява от компетентните органи по целесъобразност, независимо от търсенето на административно-наказателна отговорност по ЗАНН на водача. Свидетелството за управление е не диспозитивен, а удостоверителен документ, какъвто го определя и чл. 50, ал.1 от Закона за българските документи за самоличност (Българското свидетелство за управление на моторно превозно средство е индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство), но принудителната мярка е предвидена от законодателя именно за непритежаване на валиден удостоверителен документ, като съответно на тежестта и спецификата на всеки отделен случай срокът на мярката може да варира във времеви период от 6 до 12 месеца. В случая е определена мярка на минимума, поради което липсата на изрични мотиви относно срока не е пропуск.

В горния смисъл е налице съдебна практика, според която управляването на моторно

превозно средство със СУМПС с изтекъл срок на валидност, т.е със свидетелство удостоверяващо изтекъл срок на правоуправление е равнозначно на липса на свидетелство за правоуправление и съответно на документ, удостоверяващ правоспособността за управление като качество на водача на МПС.

Налице е хипотезата „изначална липса на правоспособност у водача“ и по съображенията, развити по-горе, лицето, управлявало на 13.05.2024г. автомобила, собственост на жалбоподателя, по делото се явява лице, което не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство. Лицето управлявало МПС е неправопособен водач по националното законодателство.

Мярката е наложена за минимално посочения в чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП срок от 6 месеца, поради което, въпреки че не са изложени мотиви, относно така определения в заповедта срок, съдът приема, че е спазен принципът за съразмерност по чл.6 от АПК.

Издадената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка съответства на целта на закона. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. В случая ПАМ е наложена за 6 месеца, което е в законоустановения минимум, поради което се явява законосъобразна.

С оглед изложеното оспорената заповед е законосъобразна, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на делото, следва да бъде уважено искането на ответната страна за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което „ЛИЗИНГОВА КОМПАНИЯ“ АД, ЕИК[ЕИК] следва да бъде осъдена да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи парична сума в размер на 100 лева, представляваща сторените от ответната страна разноски в настоящото съдебно производство.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 60-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ЛИЗИНГОВА КОМПАНИЯ“ АД, ЕИК[ЕИК], чрез адв. Л. Т., срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 24-4332-002725/22.05.2024 г., връчена лицето на 27.06.2024 г., издадена от М. М. – Полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по

пътищата.

ОСЪЖДА „ЛИЗИНГОВА КОМПАНИЯ" АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от Б. Д. Х. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи парична сума в размер на 100 лева (сто лева), представляваща сторените разноси за юрисконсултско възнаграждение в производството по адм. д. № 7318 по описа за 2024 г. на Административен съд София-град.

Решението на административния съд не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: